

SPOJENECTVO
S MÁRIOU

ČÍSLO 25 FEBRUÁR 2023 VI. ROČNÍK ISSN 2585-9552

**Rodina
v ohrožení**

Drahí priatelia,

témou februárového čísla „Spojenectva s Máriou“ je rodina v ohrození. Nie, nie je to len fráza. Naše rodiny čelia neľútostným útokom z mnohých strán. Uvádza sa, že v českých školách je bežné, že 9 z 10 detí je z neúplných rodín, kde chýba buď mama alebo otec, alebo dokonca obaja (deti sú vychovávané starými rodičmi). Na Slovensku je situácia síce o niečo menej hrozivá, no stále viac ako tristná: takmer polovica detí je z neúplných rodín. Čo to vlastne je rodina? Keď mama s otcom nie sú manželmi, je to rodina? A čo keď mama žije s „frajerom“ – ako od detí často počujeme – a oco žije s inou ženou? Je to rodina v pravom slova zmysle? Číti sa dieťa byť členom fungujúcej rodiny?

Na Slovensku je mnoho školákov, ktorí každý mesiac či dokonca každé dva týždne pendlujú od mamy s „frajerom“ k otcovi s jeho „frajerkou“. Aby sa rodičia svojim odcudzeným deťom po mesiaci zalíškali, v čase kedy ich majú, ich rozmaznávajú od rána do večera. Drahé dovolenky, tony hračiek, mobily, hracie konzoly, televízory... Toto všetko „vychováva“ budúcu generáciu Slovákov. Rodiny, ktoré sme si sami zdecimovali, sú však len začiatkom. Rodiny totiž za posledných zhruba 10 rokov začali ohrozovať aj hrozivé ideológie šíriace sa k nám zo západu.

Dnes ide hlavne o takzvaný homosexuálny životný štýl. V dejinách pritom vždy platilo, že homosexualita bola vnímaná ako prejav úpadku spoločnosti a jej skorého zániku. Homosexuálny životný štýl ohrozuje rodiny – odcudzuje deti s ich „nechápacími“ rodičmi, požaduje dokonca adopciu detí homosexuálnymi párami, vytláča rodinu tvorenú mamou a otcom na okraj a na jej miesto sa nám predkladá ako akási „moderná verzia“ rodiny.

Avšak lákadiel, ktorým čelí dnešná mládež je oveľa viac – čo takto mobily, internet a elektronické zariadenia? Aj tie „vychovávajú“ slovenské deti a v tomto čísle si ukážeme ako.

V aktuálnom čísle tiež venujeme jeden článok zosnulému emeritnému pápežovi Benediktovi XVI., ktorý nás opustil 31. decembra 2022.

Nech mu Boh udelí večný pokoj. Amen.

V Ježišovi a Márii

M. Gabriel
šéfredaktor

OBSAH

HLAVNÁ TÉMA

- Naše rodiny sú v troskách 4
Odovzdať či neodovzdať
vnúčatám vieru, keď deti už neveria? 8
Deťom treba internet
radikálne obmedziť 11
Nadácia Slovakia Christiana pripravila
bilbordovú kampaň na podporu rodín . . . 14

ZO SVETA CIRKVI

- Opustil nás emeritný pápež
Benedikt XVI. 16

VZORY CIRKVI

- Sv. Alžbeta Uhorská, vdova 18

SLOVO KŇAZA

- Tajomstvo nášho bytia 23

POKLADNICA VIERY 24

FATIMSKÝ APOŠTOLÁT 26

PREČO MATKA BOŽIA PLAČE?. 30

PÚTNICKÉ MIESTA

- Svätý Jur pri Bratislave:
Kaplnka Nanebovzatia Panny Márie 32

OBÁLKA:
*Plačúci chlapec
na obede na farme.
(August Heyn)*

Naše rodiny sú v troskách ■

Pamätám si, ako som sa ešte pred rokmi, keď som chodil na vysokú školu, rozprával s jedným mojím známym, ktorý mi zrazu začal rozprávať niečo o „maminom frajеровí“. Nevravel o ňom nič zlé, ...» **str. 4**

Deťom treba internet radikálne obmedziť ■

Dnes sa vo všeobecnosti berie ako akási moderná „cnosť“, ak deti vedia šikovne narábať s mobilom a ...» **str. 11**

Opustil nás emeritný pápež Benedikt XVI. ■

Posledný deň roka 2022 nás zastihla vskutku smutná správa: svet opustil 265. nástupca svätého Petra na pápežskom ... » **str. 16**

REDAKCIA

Matej Gavlák – šéfredaktor
Anna Kulanová, Branislav Míchalka,
Miroslava Hýbl
– členovia redakcie

GRAFICKÉ SPRACOVANIE:

Martin Matušák

KOREKTÚRA:

Milan Paulus

Vychádza dvojmesačne. 1/2023 Nepredajné.

VYDAVATEĽ A DISTRIBÚTOR

Nadácia Slovakia Christiana
IČO: 50468332

ADRESA REDAKCIE

Kvetinárska 31, 821 06 Bratislava

tel.: 02 / 222 000 63 (po-pia 8.30-16.00 hod.)

e-mail: redakcia@spojenectvosmariou.sk

webová stránka: www.slovakiachristiana.sk

Registrácia na Ministerstve kultúry SR

pod číslom 5682/18

ISSN 2585-9552

NAŠE RODINY SÚ V TROSKÁCH

Lamätám si, ako som sa ešte pred rokmi, keď som chodil na vysokú školu, rozprával s jedným mojím známym, ktorý mi zrazu začal rozprávať niečo o „maminom frajerovi“. Nevravel o ňom nič zlé, len spomenul to slovné spojenie „mamin frajer“, ktoré mi vtedy prišlo veľmi smiešne. „*To čo je za výraz*“, preblysko mi hlavou.

V tom čase som si ešte úplne nevedomoval, v akej tragickej situácii sa nachádzajú slovenské rodiny – a zvlášť deti – a že slovné spojenia „mamin frajer“ a „otcova priateľka“ sa v našej krajine stávajú čím ďalej tým bežnejšie.

TÍNEDŽERI

Keď idete po ulici, na prvý pohľad sa vám zdá byť všetko v poriadku. Muži a ženy sa spolu prechádzajú sem a tam, do tichej nízkopodlažnej električky nastupuje mama s moderným kočíkom, otcovia orlím okom strážia svojich päťročných synov. Skutočným zrkadlom našej spoločnosti sú však až – tínedžeri.

Podivné bezduché bytosti motajúce sa mestom, bez radosti, bez cieľa, bez mladického elánu, ktorých tváre sa buď mračia alebo sa podivne krivia a raz za čas z nich vybuchne nanajvýš tak hlasitý rehot zmiešaný s množstvom vulgárnych nadávok. Okrem toho vedia chlapi zaujať podivnými účesmi – akýmisi rezanými strihmi do strany – a dievčatá svojimi širokými výstrihmi, roztrhanými nohaviciami a pírsingami v nose.

Raz som takto v Nitre utekal do kaplnky na latinskú omšu, keď som uvidel pred kaplnkou sedieť na lavičke partiu práve takýchto tínedžerov. Pristavil som sa pri nich a spýtal som sa, či sa nechcú ísť pozrieť na tú zvláštne nádhernú omšu v starobyloom jazyku, ktorá by ich možno mohla osloviť. „*Nič také ste ešte nevideli,*“ lákal som mládež. Traja

flickr.com/lvan

či štyria sa na mňa ani len nepozreli. Iba jeden chlapec zdvihol svoje unavené, krvou podliate oči (oni sedeli, kým ja som stál) a povedal slová, na ktoré azda do konca života nezabudnem:

„Vy ste sa asi zbláznili, pane!“

Hoci sa to z predchádzajúcich riadkov možno nezdá, mám hlboké pochopenie pre týchto mladých ľudí. Bol som totiž vychovávaný v pomerne prísnej katolíckej rodine, kde ma otec občas vedel poriadne „vyšľahať“, no na druhej strane tu bola mama, ktorá mala so mnou aspoň trochu zľutovania.

Neist v nedeľu ráno do kostola bolo nepredstaviteľné. Skôr by spadla obloha, než by naša rodina nešla do kostola. Cez týždeň sme mali pomerne prísny rodinný režim (škola – domáce úlohy – futbal za domom – modlitba – „do postele!“), ale v nedeľu poobede zobral otec na džípe celú rodinu do hory, kde sme opekali špekáčiky a ohadzovali sa s bratmi šiškami.

Rozmýšľam, aký život asi majú dnešné deti?

RODINY NA SLOVENSKU

Podľa štatistík sa dnes skutočne končí rozvodom takmer polovica manželstiev. Eurostat o Slovensku uvádza:

„Od roku 2000 sa počet sobášov pohybuje približne medzi 24- až 28-tisíc ročne, pod 30-tisíc klesol v roku 1994 a nad túto hranicu sa doteraz nedostal ani raz...“

Rozvodom sa rozumie právne ukončenie manželstva. V roku 2013 bolo v Slovenskej republike rozvedených 10,9 tisíca manželstiev, bolo to len o 2 rozvody menej ako v roku 2012.“ (Zdroj: https://ec.europa.eu/eurostat/statistics-explained/index.php?title=Archive:Marriages_and_births_in_Slovakia/sk&oldid=429561)

Portál joj.sk uviedol, že v roku 2018 sa u nás rozviedlo 6 625 párov. Toto sú však len suché čísla. Internetová stránka tchiboblog.sk priniesla hneď niekoľko svedectiev tínedžerov z rozvedených rodín. Baška napríklad písala o prvotnom šoku a o tom, ako v 13 rokoch zrazu musela riešiť rodi-

čovské problémy, či dokonca bývanie. V puberte nastávali skôr trápne chvíle: stužková, kde jej rodičia nemohli sedieť za jedným stolom, rozdvojené Vianoce a narodeniny, či absencia stáلهo domova. „*Taký ten pocit nechcenosti stále pretrváva,*“ zveruje sa mladá žena.

Martinka zas spomína na maminho „nového partnera“ po tom, čo sa mama rozviedla. „*Až do jeho smrti (keď malo dievča 16 rokov), sme boli na nože,*“ uvádza a pokračuje: „*Od mojich desiatich rokov, kedy sa narodila sestra, nás vnímal skôr ako soľov a otravný hmyz. V puberte som mu to dávala dosť vyžrať.*“

„*Mal som 12,*“ píše svoje svedectvo dnes 35-ročný Alexander, „*keď mi otec vysvetlil, že sa zalúbil do inej ženy a že mamu opustí. Ubezpečoval ma, že ma miluje. Potom sa im s novou ženou narodilo dieťa a mňa išlo roztrhať od žiarlivosti.*“

V mnohých našich rodinách je podľa svedectiev tiež prítomný alkoholizmus a s ním spojené násilie.

DIETĽA BEZ RODINY

Ale chaos je dnes aj tam, kde sa to na prvý pohľad nezdá. Mnohé páry sa totiž nikdy nevezmú, aj keď už majú spolu dieťa. „*Máme spolu už tri deti, ale ešte sme sa nestihli*

zobrať,“ povedal mi raz jeden muž na istej prezentácii. Takzvaná „kohabitácia“ je dnes natoľko rozšírená, až to pôsobí, akoby bola istými kruhmi v našej spoločnosti dokonca preferovaná pred manželstvom. Kde pár spolu nie je v manželstve, tam sa aj ľahšie rozíde – či deti sú alebo nie. Potom vznikajú vskutku bizarné situácie, keď mama má iného „priateľa“ ako je otec a otec má už tiež inú známosť. Jeho „priateľka“ má neraz takisto vlastné dieťa. Chlapec či dievča potom častokrát nevedia, kto vlastne je jeho súrodenec a kto už nie, nechápe, prečo mama žije s iným mužom ako je otec a prečo tato už nemiluje mamu, ale cudziu ženu.

Takéto dieťa je potom prehadzované z rodiny do rodiny a nikde nie je skutočne doma. Najhoršie sú udalosti ako Vianoce, narodeniny či spomínaná stužková, kde sa oň handrkujú akoby dve cudzie rodiny, ktoré k sebe zároveň často cítia zášť, či dokonca rovno nenávisť. Obe tieto „rodiny“ sa snažia získať si dieťa na svoju stranu jeho prehnaným rozmaznávaním. Kupujú mu drahé mobily, oblečenie, množstvo hračiek, chodíva sa na drahé dovolenky, ale na konci dňa... je dieťa opäť len samo. Otec má svoju rodinu, mama nemá čas, lebo musí zarabať peniaze, aby dieťa uživila a o dieťa sa napokon „stará“ internet, televízia a/alebo ulica. A „tí“ sa veru vedia postarať – na vlastné oči to vidím každý deň cestou z práce.

TREBA IM POMÔŤ

Tieto deti potom častokrát majú problém zaradiť sa do slušnej spoločnosti. Nielenže ich slušnosti v prvom rade nikto nenaučil, ale tento neuh je ešte hlbší. Mladý človek má po škole totiž neraz problém nájsť si ihneď stabilné zamestnanie. Prax nemá takmer žiadnu, skúsenosti rovna-

ko a návyky nulové. A dnes je pre firmy zamestnávanie osôb drahou záležitosťou, takže vyhľadávajú niekoho už skúseného. Mladý človek tak môže pomerne rýchlo skončiť bez peňazí – a na ulici. Rodina je tu neraz dôležitou záštitou, kde sa môže tínedžer na niekoľko mesiacov zamestnať napríklad v otcovej dielni, aby tam nadobudol nejaké pracovné návyky. Rodina mu tiež môže poskytnúť peniaze na štúdium, či na štart do života. V rozbitých rodinách nič také nie je.

Aj preto vznikajú v Amerike napríklad akési inštruktážne videá pre chlapcov vyrastajúcich bez otca. V nich mladí muži – častokrát už sami otcovia – ukazujú, ako správne vymeniť pneumatiku, ako pospájať rôzne káble, či ako vymeniť garnížu v obývačke. Pre dievčatá z neúplných

rodín vznikajú podobné videá o varenií. Azda je preto aj u nás na Slovensku dôležité, aby dedkovia a babičky, strýkovia a tety či susedia, podobným spôsobom pomohli mladému človeku, ktorý sa ocitol sám bez rodinného zázemia len preto, že „otec sa zamiloval do inej ženy“.

Pravdou však je, že celkovú rozbitosť našich rodín nedokážeme vyliečiť za pár týždňov a náprava bude vyžadovať hlbšie zamyslenie sa národa nad svojou existenciou a poslaním. Jedno je však isté – pokiaľ rodiny nebudú kresťanské, nebudú nikdy ani úplné.

Matej Gavlák

SV. JOZEF

- milujúci otec

Ochranca manželov a rodiny

OBJEDNAŤ

02 / 222 000 63

(po-pia 8.30-16.00 hod.)

milujuciotec.sk

ODOVZDAŤ ČI NEODOVZDAŤ VNÚČATÁM VIERU, KEĎ DETI UŽ NEVERIA?

Ná kresťan brať ohľady na rodinné vzťahy, keď ide detskú dušu? Duchovná búrka, v ktorej sa zmieta naša doba nemá len svoje hlučné škandály, ale aj tiché a smutné príbehy odpadnutia od viery. A tie tvoria nenápadný, ale zato hlavný prúd postupného odkresťančovania Európy. Rok nasleduje za rokom a my sa len po každom sčítaní ľudu dozvedáme, že je nás kresťanov na Slovensku a v Európe stále menej a menej.

Nemáme možnosť sledovať a poznať anonymné a skryté tragédie, vidieť oči starých rodičov zaliate slzami zúfalstva a sledujúce rok za rokom postupné odpadávanie svojich detí od viery otcov.

Za stratou viery nasleduje deštrukcia rodín. Rodiny, ktoré ešte pred tridsiatimi rokmi pôsobili dojmom stability a pevnosti, sa dnes drobia a rozpadávajú. Najmladšie generácie v rodinách dokonca odmietajú sviatosť manželstva a celá tradícia rodu sa končí v chaose a nelegitímnosti.

Pred starými rodičmi vyvstáva v takejto situácii ťažká úloha – pokúsiť sa odovzdať kresťanskú vieru svojim milovaným vnúčatám, ktorých rodičia dali prednosť hlasu tohto sveta pred hlasom Božím.

To, čo bolo kedysi radostnou úlohou a slúžilo len ako pomoc pre rodičov detí od starých rodičov, sa teraz stalo kalváriou neustáleho premýšľania, ako odovzdať vieru a zároveň neprísť do konfliktu s nevestou alebo zaťom, a nestáť sa čiernou ovcou „spiatoč-

níctva“ v rodine. Tlak sekulárnej spoločnosti narastá každým okamihom a staršia generácia sa už musí pozerat dokonca aj na to, ako sa okrem nadprirodzenej viery spochybňuje aj prirodzenosť človeka.

Vlády a štátna administratíva propagujú sexuálne zvrátenosti a chcú ich nanucovať dokonca aj tým najmenším! Ktorému starému rodičo-

vi by nekrvácalo srdce pri predstave, že jeho milované vnúča, do ktorého nevinnej tváre tak často s láskou hľadí, sa má stať obeťou experimentovania s nevinnou detskou dušou?

Mnohí starí rodičia riešia situáciu tak, že sa utiahnu a pre tzv. pokoj v rodine nehovoria pred deťmi a vnúčatami o viere, nenapomínajú ich, vyhýbajú sa konfliktom, a to všetko s nádejou, že im ako protislužba nebude odopreté stretávať sa s tými najmenšími, ktorí predstavujú pre nich často tú poslednú radosť v ich živote.

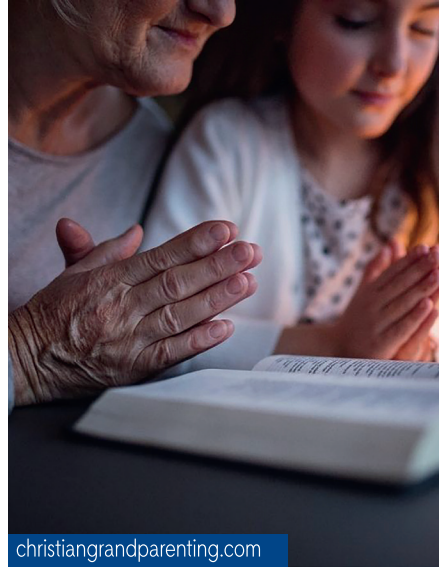
Je to však správny, zodpovedný a predovšetkým kresťanský prístup? Nie je to tak trochu sebecko, keď sa za pozemské potešenie s vnúčatami obetuje ich nesmrteľná duša?

Nikto nevie ani dňa ani hodiny, kedy odídeme z tohto sveta. A to platí nielen pre starých, ale aj pre tých najmenších. Neraz sa už stalo, že starí rodičia oplakávali smrť vnúčata. A čo potom? Prchavé pozemské šťastie je zrazu preč a v duši nám začne klíčiť trýznivá myšlienka s otáznikom: To dieťa, ktoré som tak miloval, tá duša je preč. Čo teraz s ňou bude?

Zostala nepokrstená a ani jej nikto nepovedal tú najradostnejšiu správu od stvorenia sveta, že Ježiš Kristus prišiel na svet, aby nás vykúpil. Aby vykúpil aj tú malú detskú dušičku, ktorá tu už nie je.

A v srdci hľodá výčitka: Prečo som mlčal, prečo som len nepovedal to najdôležitejšie, čo mohlo dieťa počuť? Kde sú teraz všetky tie hračky, veselý smiech, spoločné hry?

Avšak nemýľme sa, nie je to tak, že svoje milované vnúča už nikdy neuvidíme. Ono sa s nami stretne na konci vekov, keď Milosrdný, ale zároveň aj Spravodlivý Sudca bude súdiť jednotlivcov aj národy. Ale v akej úlohe uvidíme to dieťa? Nebude svedčiť proti nám? Neukáže rukou, ktorá

christiangrandparenting.com

nás kedysi hľadila s láskou po starej tvári a nezvolá: To je on! Vedel dobre, čo potrebujem k spásu, poznal večnú Pravdu, ale zamenil ju za „pokoj“ v rodine a radosť z mojej prítomnosti. Zabudol na to, čo povedal náš Pán, že nepriniesol pokoj, ale meč, ktorým oddelí otca od syna a matku od dcéry! Bál sa viac sporu s nevestou alebo synom, ako Všemohúceho Boha! Preto som musel trpieť v Očistci.

Alebo či snáď, hrôza pomyslieť, sa tá úbohá duša dostavila na Súd z ešte väčšej hĺbky? Z hĺbky, do ktorej sa bude musieť po Súde vrátiť a zotrvať v nej naveky!

Preto neváhajte starí rodičia, odložte svetské ohľady a povrchné radosti. Využite každú príležitosť na to, aby ste svojim vnúčatám odovzdali radosť zvesti spásenia. Uvedomte si, že oni nemajú také šťastie ako vy, že ste vyrastali obklopení kresťanskou spoločnosťou, v ktorej bola viera samozrejmosťou a majetkom celej rodiny.

Začnite krstom. Pokiaľ odmietajú vaše deti alebo vnúčatá pokrstiť svojich potomkov, neváhajte a pokrsti-

te ich podmiennečne vy. Ak Boh dá, tak raz možno pokrstí tú úbohú dušu aj kňaz. Keď dieťa začne naberať rozum rozprávajte mu o Božom Synovi, o Panne Márii, o našej spáse, a keď bude väčšie, aj o hrozbe zatratenia. Neskrývajte pred ním pravdu kvôli ľudským ohľadom, aby ste sa raz vy nemuseli skrývať pred jeho obviňujúcou rukou.

Pokiaľ sa vaša dcéra, nevesta, zatí syn začnú vyhrážať, že ak neprestanete s dieťaťom hovoriť o kresťanstve a Bohu, tak k vám prestanú chodiť, otvorene povedzte, že je vašou povinnosťou ako kresťana a starého rodiča hovoriť pred svojim potomkom o týchto veciach. Pretože tak isto, ako ste hovorili o Bohu v detstve pred tými, ktorí by vám to chceli teraz zakazovať pred vnúčatami, tak musíte hovoriť aj teraz. Ak ste považovali za svoju povinnosť odovzdať vieru svojim deťom, tak určite sa táto povinnosť nevytratila pri vašich vnúčatách.

Netreba sa báť, že nebudete vedieť, ako sa brániť. Kto má odhodlanie slúžiť Bohu, tomu dá On aj schopnosť hovoriť náležito. Ani apoštoli si netrúfali

a nakoniec konali pravé divy presvedčania.

To najhoršie, čo môže starý rodič urobiť, je stiahnutie sa do kúta a mlčanie o najdôležitejších veciach. Vtedy sa vlastná zbabelosť obráti proti človeku a on bude stále viac a viac upadať do strachu a falošných ohľadov. Nakoniec ukončí svoj život s výčitkami a možno aj opustený rodinou, od ktorej si chcel svojou ústupčivosťou vyprosiť ľudské teplo.

Odpoveď je teda jasná: zachráňme duše, nech nás to stojí akékoľvek utrpenie. Vezmime na svoje ramená kríž, nech by mal akúkoľvek podobu a nasledujme Muža Bolesti na jeho ceste ku Kalvárii.

Nezabúdajme, že Kalváriou sa nič nekončí. Príde slávny deň Zmŕtvychvstania a druhý príchod Krista Kráľa. Keď predstúpíte pred Jeho Súd, v bázní očakávajú zaslúžený trest, vtedy sa možno ozve nežný hlas vášho vnúčaťa. Ukáže rukou na vás a povie: To je ten, ktorý jediný zo všetkých mi o tebe povedal, Pane!

Branislav Michalka

DEŤOM TREBA INTERNET RADIKÁLNE OBMEDZIŤ

Nes sa vo všeobecnosti berie ako akási moderná „cnosť“, ak deti vedia šikovne narábať s mobilom a počítačom. Niektoré deti robia rôzne fotografie a momentky, iné vytvárajú rôzne prapodivné programy, zatiaľ čo ďalšie sa len ticho hrajú – a nepokúšajú...

Po nechcenom vypočutí niekoľkých súkromných rozhovorov sa mi však zdá, že android a notebook v rukách detí je pre ne skôr veľmi zlý pán, než dobrý sluha.

NARODENINOVÁ OSLAVA

Bolo to už pred niekoľkými rokmi, keď som sa ako vysokoškolák viezol vlakom z internátu na víkend domov. Vagón bol tradične preplnený a tak sa každý tisol, kde len mohol. Takto som stál hneď vedľa dvoch sediacich žien, pričom jedna z nich bola viditeľne zúfalá a tej druhej rozprávala o problémoch, ktoré doma zažívajú.

Pani sa sťažovala, že ich nástročený syn sa nevie odtrhnúť od počítača. „Príde zo školy, zhodí zo seba veci a do hlbokej noci sedí len za tou obrazovkou,“ nariekala. Takto to šlo deň za dňom už dlhší čas, ale úplný vrchol nastal len pár dní pred spomínaným rozhovorom. Mladík mal totiž narodeniny a mama sa ho rozhodla prekvapiť nečakanou oslavou.

Žena hovorila, že s chlapcom to už bolo také zlé, že ani počas vlastnej narodeninovej oslavy za účasti pozvaných kamarátov by jej syn nebol schopný odtrhnúť oči od obrazovky, či už počítača alebo aspoň mobilu.

A tak mu urobili oslavu na chate, kde nebol zavedený internet. Čo sa udialo potom, si však nevedela predstaviť ani v tom najhoršom sne.

Chata sa postupne zaplnila šanťiacimi deťmi. Na drevenom stole bola veľká vyzdobená torta a kade-tade po miestnosti boli rozvešané farebné balóniky. Chýbal už len jeden človečik – samotný oslávenec. „Keď zistil, že na tej chate nie je zavedený internet, tak sa rozzúrila a kričal po mne, že nikam nejde,“ nariekala matka. Najprv sa pokúšala chlapca presviedčať, že však tam má kamarátov zo školy, aj susedov a rodinu, ujoj, tety a že všetci na neho už čakajú, ale chlapec matku jednoducho ignoroval s tým, že nikam nejde a ďalej zízal do obrazovky počítača. Nepomohlo ani uistenie, že tam nemusí byť dlho. Na to rozhorčená mama – otec s nimi asi nežil, ak som to z kontextu správne pochopil – schytila syna za ruku a začala ho ťahať. „Predstav si,“ hovorila známej, „tak sa chytil za zárubňu, že s ním nešlo ani pohnúť. Ťahala som ho nejakú chvíľu, ale nedalo sa vôbec nič robiť.“

Oslava sa teda napokon skončila veľmi rýchlo. Narodeninový oslávenec sa na svojich čakajúcich kamará-

to v príbuzných neprišiel ani len pozrieť – celý ten čas sedel za počítačom. Mama sa musela so zaslzenými očami všetkým ospravedlňovať a po krátkom posedení sa všetci rozišli do svojich domovov.

BEŽNÝ DEŇ NA SLOVENSKEJ ZŠ

Pred niekoľkými mesiacmi som si na ulici v Bratislave čírou náhodou opäť vypočul podobný príbeh. Otec sa sťažoval matke, že ich syn nevie odtrhnúť oči od počítača. Bol to zjavne veľmi podobný prípad, ako ten predchádzajúci – muž spomínal, že chlapec príde domov zo školy, zavrie sa do izby, a kým pred polnocou nejde spať, pozerá do žiarivej obrazovky. „Keby robil aspoň niečo poriadne na tom počítači,“ hovoril muž rozhorčene, „bolo by to aspoň pol biedy. Ale on celý ten čas len pozerá hlúpe videá na YouTube a kadejaké prisprosté obrázky, na ktorých sa smeje. A takto je to každý deň!“

Aj žena bola z toho viditeľne znepokojená a hovorila, že možno budú musieť dať syna niekam na liečenie, lebo sa s ním už asi nedá nič iné robiť. „Dovrší 18 rokov,“ odvetil otec „a pôjde makať. Nech si na seba zarába, nech vie, čo je to život. Potom už nebude

mať čas na hlúposti. A keď si nezarobí, bude hladovať. To ho naučí – na počítač si ani nespomenie.“

Podobne sa mi raz sťažovala aj jedna mladá učiteľka na základnej škole. „Do nejakej šiestej triedy to je v pohode,“ hovorila, „ale 7., 8., 9. ročníky sú čísta katastrofa: deti si skrátka vyberajú mobily cez hodinu a hrajú sa s nimi. Nielenže nedávajú pozor, ale už niekoľkokrát sa stalo, že natočili učiteľa a video potom zavesili na internet. Jednému môžete zhabať mobil, ale štrnástim?“

LEN ODOBROTIE NESTAČÍ

Zdá sa teda, že veľa detí má podobné problémy bez toho, žeby si to ich rodičia vôbec uvedomovali. Portál *The Atlantic* píše o jednom výskume:

„Títo mladí ľudia, narodení v rokoch 1995 až 2012, zvyčajne trávia každý bdelý čas so svojimi telefónmi: jedno dievča, s ktorým urobila (psychologička) rozhovor, povedalo, že väčšinu leta strávila sama vo svojej izbe len so svojím telefónom. Presne taká je jej generácia. „Nemali sme na výber poznať žiadny život bez iPadov alebo iPhonov. Myslím, že máme naše telefóny radšej ako skutočných ľudí.“

Problémom pritom nie je len bežný „odobrený“ internetový obsah, ale aj fakt, že nástroji s najväčšou pravdepodobnosťou navštevujú aj pornografické či iné „grafické“ stránky, o ktorých ich rodičia nič netušia. Nasávajú tak do seba doslova perverzitu a zvrátenosť, ktoré sa časom v ich správaní môžu začať prejavovať. Vo všeobecnosti sa kvôli týmto skutočnostiam odporúča mať len jeden počítač, ktorý môžu deti používať, a ten by mal byť na viditeľnom mieste, kde by sa nemohli skryť. Počítač by mal byť tiež pravidelne kontrolovaný.

* <https://www.theatlantic.com/magazine/archive/2017/09/has-the-smartphone-destroyed-a-generation/534198/>

Toto opatrenie by však bolo neúčinné, keby si deti mohli ponechať mobily s internetom. Preto niektorí autori odporúčajú dať dieťaťu len taký mobilný telefón, ktorý surfovanie po internete neumožňuje. Je dosť možné, žeby začalo nosiť aj lepšie známky zo školy...

Iste, pôjde o tvrdý boj, lebo deti skôr či neskôr spozorujú u svojich rovesníkov, že im ich rodičia akosi viac dovoľujú. Ale je možné, že aj v tomto prípade sa všetko napokon vráti ako bumerang: v dobrom – ak boli deti chránené, alebo v zlom – ak sa o ich duševné zdravie nezaujímal ich rodičia dostatočne. Autorka Gracy Olmsteadová na konzervatívom portáli *The Federalist* zároveň radí:

„... rodičia a učitelia musia urobiť viac, než len odoberať zariadenia. Musia tieto zariadenia – a všetko, čo tieto zariadenia predstavujú – nahradiť niečím novým, krajším a naplňajúcim, než čokoľvek, čo by mohli mladí nájsť

online. To sa bude líšiť od dieťaťa k dieťaťu a od rodiny k rodine. Bude to vyžadovať kreativitu a čas a veľa pozornosti. Ale je to možné.

*A myslím, že je dôležité si to zapamätať – to v konečnom dôsledku povedie k šťastiu detí.“**

Podľa Olmsteadovej treba odvádzat pozornosť detí od myšlienky, že sú „trestané“ či „obmedzované“ a, naopak, neustále im treba dávať najavo, že im ich rodičia nahrádzajú niečo menej dobré až škodlivé niečím lepším, čo ich naplní radosťou.

Skrátka: deťom sa treba skutočne venovať, nech je to akokoľvek náročné či unavujúce. No napokon to prinesie očakávané ovocie – a zväčša vtedy, keď to ich rodičia budú najviac potrebovať.

Matej Gavláč

** <https://thefederalist.com/2017/08/09/parents-need-get-serious-saving-next-generation-internet-addiction/>

NADÁCIA SLOVAKIA CHRISTIANA PRIPRAVILA BILBORDOVÚ KAMPAŇ NA PODPORU RODÍN

adácia Slovakia Christiana, ktorá okrem svojej ďalšej činnosti vydáva aj časopis *Spojenectvo s Máriou*, pripravila bilbordovú kampaň na podporu slovenských rodín. Kampaň si kladie za cieľ upozorniť spoločnosť na skutočnosť, že naše rodiny čelia útokom priamo z pekla.

V rámci pilotného projektu sa na strategicky dôležitých miestach v Bratislave a okolí v mesiaci december objavilo päť bilbordov. Hlavné mesto sme vybrali predovšetkým z toho dôvodu, že práve tu sú liberálne tendencie ohrozujúce rodiny najsilnejšie. Nedávne voľby do miestnych zastupiteľstiev jasne ukázali, že Bratislava je mimoriadne liberálne mesto, keďže až 60 percent jej obyvateľov volilo kandidátov, ktorí nejakým spôsobom podporujú homosexuálne ideológie a pravidelne sa zúčastňujú takzvaných „pochodov hrdosťi“. Hlavné mesto je tiež, samozrejme, najvplyvnejším miestom na Slovensku a svoje názory a postoje pretláča do celej krajiny.

Bilbordová kampaň zobrazuje maľbu vydesenej matky s dieťaťom. Tvár matky prezrádza, že jej maličký je v ohrození a preto ho pevne zvierá vo svojom náručí. Žena svojimi očami prosí o záchranu – keď nie jej, tak aspoň jej dieťaťa – avšak akoby už vopred tušila, že tá nikdy nepríde. Zvolené vyobrazenie preto akoby vyzývalo

okoloidúcich: „Nenechajte padnúť rodiny!“ Bilbord okrem obrazu obsahuje aj citát, ktorý ešte podčiarkuje vojnu, v ktorej sme sa ocitli. Ide o výrok sestry Lucie, vizionárky z Fatimy, ktorý znie: „Rozhodujúca bitka medzi kráľovstvom Krista a satana bude o rodinu.“

Tento výrok upozorňuje na to, že náš boj je v prvom rade duchovný. Existujú veľmi zlé duchovné mocnosti, ktoré chcú zničiť ľudské pokolenie – a na to potrebujú zničiť v prvom rade ľudské rodiny. Práve rodiny vychovávajú budúce generácie k viere, učia mladých ľudí slušnosti a zodpovednosti, sú im zázemím a odrazovým mostíkom do ďalšieho života. Bez rodín sa z mladých ľudí stávajú osamelé trosky neraz končiace ako alkoholicy a drogoví závislí.

Na pomoc tu však máme nebeské mocnosti: Pána Ježiša, Pannu Máriu a ich légie anjelov. Záchrana mladých slovenských rodín začína u nich. Ale i my sami musíme byť oporou mladým manželom, ktorí v súčasnom pretechnizovanom a zliberalizovanom svete čelia veľkému množstvu

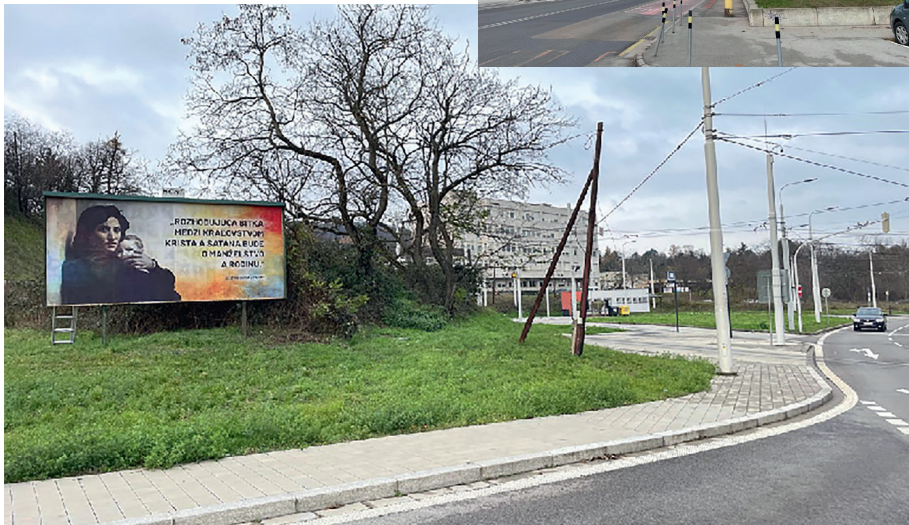
„ROZHODUJÚCA BITKA MEDZI KRÁĽOVSTVOM KRISTA A SATANA BUDE O MANŽELSTVO A RODINU.“

SESTRA LUCIA Z FATIMY

skrytých útokov a hrozieb zo všetkých strán. Niektorí ľudia prepadávajú alkoholizmu, hrám či pornografiu, iní prichádzajú o prácu, ďalší zas pociťujú ochladenie vo svojom vzťahu k manželovi či manželke. Toto všetko a ešte omnoho viac ničí základnú bunku našej spoločnosti.

Kampaň Nadácie Slovakia Christiana preto upozorňuje, že týmto ľuďom treba pomôcť – jednotlivo, každý z nás, ale aj systematicky – štátnou

pomocou. Ale bez prebudenia proročinskej časti našej spoločnosti sa táto prepotrebná zmena neudeje. Teraz je ten správny čas!

OPUSTIL NÁS EMERITNÝ PÁPEŽ BENEDIKT XVI.

Nosledný deň roka 2022 nás zastihla vskutku smutná správa: svet opustil 265. nástupca svätého Petra na pápežskom stolci, emeritný pápež Benedikt XVI. Vlastným menom Joseph Ratzinger bol do najposvätejšieho úradu katolíckej Cirkvi zvolený na konkláve v roku 2005 po smrti svätého Jána Pavla II.

T2.sk/Anton Kulan

Benedikt bol pápež, ktorý počas svojho krátkého pontifikátu – trval len 7 rokov – priviedol ku katolíckej viere množstvo inovercov, zvlášť protestantov. To bol jeden z najhlavnejších cieľov, ktoré si sám stanovil. Uľahčil podmienky pre anglikánskych kňazov, aby sa stali katolíckymi, pričom si mohli zachovať niektoré svoje zvyklosti. Dnes z Veľkej Británie počúvame o mnohých dobrých duchovných, ktorí túto možnosť využili: „*Bol som protestantským pastorom, ale vďaka Benediktovi XVI. som dnes katolíckym kňazom,*“ hovoria svoje svedectvá v lo-

kálnych správach s láskou spomínajúc na pápeža z Bavorska.

Ešte dôležitejším krokom bolo jeho oficiálne uznanie latinskej omše za rovnoprávnú s omšou nelatinskou vydaním motu proprio *Summorum pontificum*. U nás je len ťažké si predstaviť, koľkých ľudí to priviedlo na katolícku vieru najmä v Amerike. Do Iona Cirkvi tam prišli húfy ľudí, nespokojných so smerovaním ich protestantských denominácií, ktorým sa však predtým zdalo, že nové katolícke omše sú až príliš podobné protestantským slávnostiam. Za takých okolností nemali dôvod meniť vierovyznanie. Avšak latinská omša im priniesla niečo nové, svojimi spevmi, čítaniami a žalmami im ukázala nádheru, akú dovtedy nevideli. „*Tradičná omša bol jediný spôsob, ako som mohol obrátiť svoju manželku, bez nej by to bol pre ňu veľký boj,*“ písalo sa v jednom svedectve.

Na Benedikta sa začína spomínať predovšetkým pre jeho „*nekom-*

promisné konzervatívne videnie sveta,“ ako uviedla spravodajská televízia *Sky News Australia*. To bolo hlavným dôvodom, prečo na neho liberálne médiá neustále útočili. A naozaj: noviny *New York Times* o ňom napísali, že bol do poslednej chvíle oporou tej časti katolíckej Cirkvi v USA, ktorá sa stavia proti liberálnemu katolíckemu prezidentovi Joeovi Bidenovi – obhajcovi potratov a homosexuality. Benedikt XVI. takmer celý svoj život strážil katolícke učenie proti útokom európskych teológov a nemeckých a holandských biskupov – všetko liberálov. Vedel, že Kristove slová sa nesmú prekrúcať v žiadnej dobe, ani v tej našej. Joseph Ratzinger tiež napísal množstvo kníh, ktoré veľmi zaujali predovšetkým nekatolíc-

kých, no vo svojich srdciach úprimných kresťanov. Ľudí oslovila najmä jeho publikácia *Úvod do kresťanstva* a potom aj trojzväzkové dielo, ktoré napísal však už ako pápež, *Ježiš Nazaretský*. Nehovoriac o ďalších jeho publikáciách a príspevkoch, v ktorých varoval pred príliš rýchlou technologizáciou sveta, či pred „diktatúrou relativizmu“ – ako nazval každodenné zavádzanie liberálnych novôt a nútenie prispôbovať sa im. Preto hovorí o „diktatúre“.

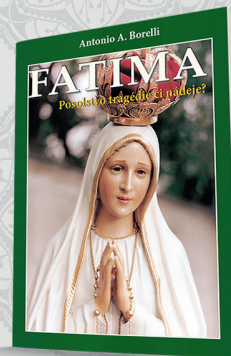
Benedikt pri svojom volaní ľudských duší do jedinej pravej Cirkvi založenej samotným Ježišom Kristom nikdy nepoľavoval. Nech mu je za to dobrý Pán Boh milostivý. Amen.

Matej Gavláč

**OBJEDNAJTE
SI KNIHU**

A
DOSTANETE
OD NÁS
DARČEK

Objednať

fatimapreslovensko.sk

02/222 000 63

(po-pia 8.30-16.00 hod.)

SV. ALŽBETA UHORSKÁ, VDOVA

Ao, že sa človek v každom stave a povolani s milosťou Božou môže povzniesť na vysoký stupeň kresťanskej dokonalosti a svätosti, o tom svedčí dojímavý obraz a ako skvelý dôkaz život sv. Alžbety, dcéry uhorského kráľa Ondreja II. a vdovy durínskeho panovníka Ľudovíta IV., ktorá vynikala hlbokou pokorou, trpezlivosťou, sebazapieraním a obetavou láskou k trpiacim blížnym.

Sv. Alžbeta sa narodila v Prešporku (dnešná Bratislava), podľa iných prameňov sa hovorí, že to bolo v uhorskom Blatnom Potoku (Sárospatak, dnes v Maďarsku) v roku 1207 ako dcéra Ondreja II., uhorského kráľa, a jeho manželky Gertrúdy z Bavorska. Už ako trojročná prejavovala veľkú nábožnosť a útrpnú lásku k chudobným ľuďom, ktorá stala sa najskvelejším drahokmom na jej korune.

Roku 1211 ju jej kráľovský otec zasľúbil Ľudovítovi, synovi Hermana, landgrófovi v Durínsku, za manželku. Tento vyslal posolstvo na kráľovský dvor do Uhorska, aby priviedlo štvorročnú princeznú na jeho dvor, kde sa mala vychovávať a oboznamovať s nemeckými obyčajmi a mravmi. A tak bola sv. Alžbeta vychovávaná na hradoch Wartburg a Eisenach.

Keď bán Banko so svojimi spoločníkmi v Ondrejovej neprítomnosti zavraždil jeho manželku Gertrúdu, matku sv. Alžbety, začala si malá princezná oškľiviť časný svet. Pod dozorom zbožných učiteľov a cnostnej učiteľky vyrastala v Božej bázni a nabúdala potrebnú vzdelanosť pre svoj povýšený stav. Detské hry ju netešili, iba milostivý Boh bol predmetom jej mysle. Zriekla sa márnosti, vyhý-

bala skvostnému životu na panovníckom dvore. Dôchodky, ktorými vládla, neužívala pre vlastné potreby, ale ich rozdávala chudobným. Keď bola nútená zúčastniť zábav a tam pri hrách vyhrala peniaze, dávala ich chudobným dievčatám. Keď podľa dvorskej obyčaje bola prinútená tancovať, zatancovala si raz do kola a riekla: *«Tak, postačí svetu jeden tanec, zriekam sa ďalších ku cti Pána.»*

Najmilším miestom jej bol chrám, a modlitba rozkošou. Veľká bola jej skromnosť a hanblivosť a aby si uchránila tieto cnosti, vyvolila si za patróna sv. apoštola Jána. Keď vychádzala zo zámku, zakrývala si tvár závojom, aby ju nebolo vidieť a nosila okolitým chudobným ľuďom, ktorí sa denne zhromažďovali pod hradom, ostatky z jedla a peniaze. Do chrámu šla vždy v jednoduchom rúchu bez okrás. Svetskí dvorania s úsmevom hľadeli na spôsoby života budúcej vladárky.

Keď zomrel zemský gróf Herman, mal jeho miesto zaujať jeho neplnoletý zbožný a cnostný syn Ľudovít, snúbenec sv. Alžbety. Ten bol však práve vzdialený dlhší čas od dvora. Jeho matka Žofia preto prevzala vládu až do synovej plnoletosti. Bola to pyš-

ná pani, viac dbajúca na staré obyčaje a skvostný dvorský život. Zbožnosť, pokora a sebazapieranie budúcej nevesty Alžbety sa jej nepáčili. Mladá princezná bola sužovaná pre svoju nábožnosť a skromnosť, osočovaná z nízkych mravov – že nevie ako si vážiť svoje vyššie postavenie, že zapríčiňuje neúctu voči panovníckemu dvoru. Ešte aj dvoranania a úradníci ju urážali.

Sv. Alžbeta však nedbala na urážky a ešte horlivejšie slúžila Bohu. Kedykoľvek šla do chrámu, odkladala zlatú korunu, ktorou bývala okráslená ako kráľovská princezná. Keď raz vo sviatok Panny Márie (15. augusta roku 1220) prišla do kostola v Eisenachu s korunou na hlave, zložila korunu a matka-panovníčka jej dohovárala a pýtala sa s hnevom, prečo to urobila. Pokorná Božia služobnica jej odpovedala: *«Ťažko mne, biednemu tvor, prichodí objaviť sa so zlatou korunou pred Bohom a Spasiteľom, ktorý ako*

kráľ neba i zeme bol korunovaný trňovou korunou a visel na kríži.» A dala sa do plaču.

Keď sa Ľudovít, jej snúbenec, vrátil domov, snažila sa matka Žofia, aby nahovorila svojho syna na nespravodlivý krok. Chcela, aby sv. panna šla buď do kláštora, alebo aby ju poslal späť do Uhorska. Sv. Alžbeta vedela o nástrahách, ktoré sa chystali, a v ničom inom nenachádzala útechu, iba v Pánu Ježišovi. Mlčala na znevažovanie a hrozby, a odporúčala sa do Božej ochrany. Jej tichú pokoru, trpezlivosť, nábožnosť a opovrhovanie všetkým svetským obľúbil si vznešený Ľudovít do takej miery, že verejne – pred svojou matkou a dvoranmi – vyznal svoju bezhraničnú lásku k snúbenici. Hovoril, že Alžbeta je mu milšia a drahšia pre svoje cnosti, než všetky bohatstvá a pozemské dôstojnosti a že by sa pokladal za šťastného, ak by sa mohol priučiť tým cnostiam. Po dokončení príprav bola v roku 1221 na hrade

Wartburg slávna svadba a vznešený panovník tak zahanbil nepriateľov svojej nevesty, ktorá mala vtedy iba štrnásť rokov.

Ludovít bol vzorným kresťanským panovníkom. Jeho heslom bolo: «*Nábožnosť, čistota, spravodlivosť!*» Žil skromne; nepil pivo a víno iba v chorobe. V úplnej miere bol hoden lásky sv. Alžbety. Obaja zbožní manželia nazývali sa navzájom, ako v rokoch útlej mladosti, bratom a sestrou. Keď Ludovít išiel niekam, šla obyčajne s ním, a keď ostala doma sama, obliekla sa do smútku a modlila sa, kým sa nevrátil.

Pri hostinách, na ktorých sa zhromažďovali veľmoži a rytieri, sedávala pri stole vedľa neho, aby si nik nedovolil neslušné reči. A v stave manželstvom žila tak vzorne, že prejavovala najstálejšiu vernosť vo všetkom a najlákavejšie srdce – bez manželovho dovolenia sa nepodujímala ani k tomu najmenšiemu kroku.

Vznešený manžel obdivoval jej pokoru a cnosť a ponechával jej úplnú slobodu, keď išlo o Božiu česť, alebo keď ju jej srdce pobádalo k štedrosti voči chudobným. A sv. Alžbeta užívala túto voľnosť v plnej miere. Usilovne sa modlievala a rozjímalala; často krátko vstávala aj v noci, aby sa mohla modliť. Keď jej to dovoľovali povinnosti vysokého stavu, venovala slobodný čas skutkom lásky k blíznym, zoberala sa ručnou prácou, predávala vlnu a zhotovovala rúcha pre chudobných. Aby sa zavďačila svojmu kráľovskému manželovi a dvoru, nosievala pri slávnostiach skvostné panovnícke rúcho a zlatú korunu, ale aj vtedy nosievala na holom tele hrubé kajúcne rúcho. Zvlášť v pôstnom čase bývala voči sebe prísna a kajúcna. Na Zelený štvrtok pred Veľkou nocou obliekala sa do žobráckych šiat a umývala nohy dvanástim chudobným.

Následkom pôstu utrpelo jej zdravie. Jej duševný radca a spovedník, Konrád z Marburgu, cnostný a múdry kňaz, zakázal jej takýto prísny život a umiernil jej horlivosť, keď ju poučil, že možno činiť viac dobra štedrosťou voči blíznym nešťastníkom, než tvrdým, umírtvujúcim životom. Pokorná Božia služobnica poslúchla kňaza, a starala sa zo všetkých síl a s materskou láskou o chudobných a biednych, o nemocných a uväznených. Pri svojej prísnosti voči sebe bola vždy veselej mysle a nikoho nikdy nezarmútila. Keď videla, že je niekto pri pobožnosti smutný a zachmúrený, hovorievala o ňom, že «*chce strašiť Boha*».

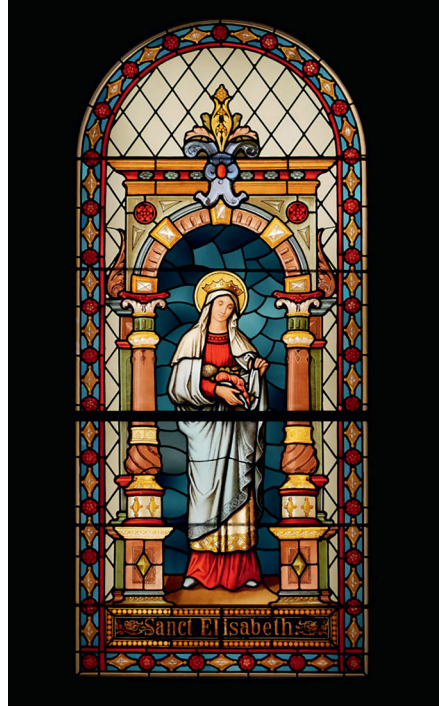
Láska sv. Alžbety k biednym ľuďom nemala hraníc. Hoci jej zbožný manžel Ludovít dával dosť peňazí, nestačili jej a častokrát siahala aj na svoj odev, aby ulavila biede chudoby. Raz ju stretol na ceste žobrák, a keď nemala pri sebe peňazí, podala mu svoju rukavičku. To zbadal istý rytier, bežal za žobrákom, a za veľké peniaze ju od neho odkúpil, zastrčil si ju za prilbicu a nosieval ju pre Božiu ochranu. Veľa ráz schádzala z vysokého hradu Wartburg do údolia, navštevovala domy a chatrče nešťastných a chudobných poddaných, aby zmiernila ich biedu. Zvláštnu útrpnosť mala k chudobným ženám, ktoré sa chystali k pôrodu – obsluhovala ich ako slúžka, nosievala novorodeniatka k sv. krstu a štedro ich obdarúvala. Keď v blízkosti zomrel chudobný človek, modlievala sa pri jeho mŕtvoľe a odprevádzala ho k hrobu. A milostivý Boh odmeňoval túto jej veľkú štedrosť divmi a zázrakmi a prejavoval tak Svoju úľubu. Jedného dňa niesla chudobným ľuďom jedlo v košíku a kráčala tajným lesným chodníkom. Postretol ju manžel Ludovít a spýtal sa jej: «*Čo to nesieš, ukáž!*» A odkryl plášť z košíka. A hľa, namiesto jedla uvidel v ňom tie naj-

krajšie ruže, hoci v záhrade už dávno všetky odkvitli. Na tom mieste dal potom postaviť sv. kríž.

Nešťitila sa žiadneho nemocného. V tých časoch bolo v Európe veľa malomocných. A sv. Alžbeta najradšej obsluhovala a utešovala týchto ošklivých a nebezpečných chorých. Jedného dňa odišiel manžel aj s veľkým sprievodom preč z hradu. K bráne prišiel malomocný človek. Ona ho zaviedla do vnútra, počastovala jedlom, umyla a uložila do manželovho lôžka. Keď to uvidela jej svokra Žofia, žalovala to hneď synovi. A keď sa Ľudovít priblížil lôžku chorého – uvidel v ňom ležať, prestrašený – samotného zraneného Spasiteľa. Keď odievala chudobných rúchom, ktoré sama zhotovila, hovorievala: *«Tak chudobne budem sa odievať, keď budem postavená v biede a v núdzi z lásky Boha svojho!»* A to sa aj neskôr z dopustenia Božieho stalo.

V tom čase prišli františkáni do Nemecka a navštívili aj sv. Alžbetu na Wartburgu. Vstúpila ona do ich tretieho rádu (sekulárny františkánsky rád, lat. Ordo Franciscanus Saecularis, skrátene OFS) a ako taká plnila potom predpisy rádu serafínskeho. Na hrad Wartburg prišli vtedy aj poslovia jej otca z Uhorska. Rozdala predtým všetko svoje šatstvo, nemala teda žiadne panovnícke rúcho, v ktorom by sa mohla pred nich postaviť. A keď sa zjavila v prijímacej dvorane, hľa, zdalo sa, že je odetá do kniežacieho rúcha. Začudovaný manžel sa pýtal, ako sa to stalo. A ona odpovedala s lúbezným úsmevom: *«To dokáže Boh, keď sa Mu líbi.»*

Roku 1222 navštívil manžel sv. Alžbety, zbožný a cnostný Ľudovít, svojho svokra, kráľa Ondreja II. v Uhorsku, kde bol slávnostne privítaný. V nasledujúcom roku porodila sv. Alžbeta syna, ktorému dali pri sv. krs-

te meno Herman. Neskôr porodila ešte dve dcéry. Pri vchádzaní do chrámu sv. Alžbeta so skrúšeným pohnutím obetovala svoje dieťky milostivému Bohu a vychovávala ich so starostlivosťou a láskou, pričom sa usilovala vstúpiť do ich srdiečok všetky kresťanské cnosti.

Ona sama považovala materské povinnosti za najdôležitejšie a najsvätejšie. A milostivý Boh ju požehnal v jej dieťkach, lebo oni kráčali až do svojej smrti cestami kresťanskej dokonalosti. Syn Herman stal sa hodným nástupcom svojho otca ako panovník, žiaľ, umrel už po dvoch rokoch panovania smrťou spravodlivého.

Dcéra Gertrúda sa zriekla sveta a zomrela ako opátka v altenburgskom kláštore opradená chýrom svätosti. Druhá dcéra Žofia stala sa vojvodkyňou z Brabantu a bola vzorom kresťanských panovníčok.

Štedrosť a obetavá láska sv. Alžbety sa prejavili najviac v rokoch 1224 a 1225. Vtedy pobýval jej manžel Ľudovít spoločne s cisárom v talianskej Apúlii. Nemecko prepadol veľký hlad, ľudia sa živili trávou a korenkami – doma i na cestách mreli hladom. Sv. Alžbete pukalo srdce od bólu. Rozdala všetko zbožie, ktoré bolo nazhromaždené v sýpkach. Drahota bola veľká. A pretože hrad Wartburg ležal na strmom vrchu, hladom oslabení ľudia a chorí nevládali vyjsť až hore, nechala sv. Alžbeta postaviť na jeho upätí špitál pre nemocných, a denne zostupovala dolu do údolia, aby ich vlastnými rukami opatrovala a obsluhovala jedlom. Dala tiež vychovávať všetky siroty a opustené deti, ktoré sa nachá-

dzali v okolí. Dala postaviť ďalší dom, v ktorom živila 28 chudobných. Priamo na hrade živila denne 900 chudobných a šatila ich. Jej pomocnice padali do mdlôb od námahy a ošetrovania chorých a sv. Alžbeta vytrvala v práci lásky a všetkým bola anjelom útechy a pomoci.

Pokračovanie nabudúce

Zdroj: Legenda čili čítanie o svätých a vyvolených Božích, Svazok I., II., Podľa prastarých a najnovších, cirkevnými vrchnosťami odobrených prameňov spracovali Andrej Truchlý, Vincent Havlíček a Martin Kollár, Trnava 1907. Text bol pre zverejnenie na stránkach Spojenectva s Máriou redakčne čiastočne krátený a upravený.

MEDAILA SV. BENEDIKTA!

*Posvätená medaila
proti úkladom diabla*

Objednať

02 / 222 000 63
(po-pia 8.30-16.00 hod.)

svbenedikt.sk

TAJOMSTVO NÁŠHO BYTIA

účasťou tajomstva nášho bytia je, že sme boli stvorení na obraz Boží. Z toho pohľadu by sme mali byť naplnení. No mnohí z nás sa cítia prázdne. Hovorí sa, že sme boli stvorení s akousi prázdnotou v srdci a že túto prázdnotu má vyplniť Boh.

Chcem tým povedať, že my musíme byť naplnení Božou prítomnosťou, pretože inak vždy budeme pociťovať onú temnú prázdnotu. Bez Boha sa vždy budeme cítiť prázdni. Znakom nášho duchovného zdravia je aj to, že vieme rozoznať, že máme v srdci túto prázdnotu.

Teológ a filozof, americký kňaz, otec Thomas Dubay vo svojej knihe *The Evidential Power of Beauty* – alebo slovensky *Zjavná moc nádhery* – charakterizuje každého z nás ako chorľavých ľudí hľadajúcich nekonečno. Niektorí ľudia si to pritom uvedomujú, kým ďalší si toho vedomí nie sú. Ale aj títo druhí pociťujú akúsi vnútornú bolesť, ktorá pramení z toho, že nemajú Boha hlboko v sebe. Títo ľudia sa rôznymi zábavkami snažia vyplniť svoju vnútornú prázdnotu, ale nikdy sa im to naozaj nepodarí.

Takíto ľudia preto neustále niečo „hľadajú“, keďže žiadne pozemské potešenia ich nikdy nedokážu vnútorne naplniť a neustále vyhladávajú nové a nové. Pozemské radosti môžu ľudí bez Boha v srdci na chvíľu rozptýliť, avšak ich vnútorná bolesť sa k nim neustále vracia.

Takže, bratia a sestry, je nutné uvedomovať si svoju potrebu prítomnosti Boha v našich srdciach. Buďme naplnení Duchom Svätým! Buďme naplnení nebeským životom! Veď i v Žalme 42 sa píše:

„Ako jeleň dychtí za vodou z prameňa, tak moja duša, Bože, túži za tebou. Po Bohu žízni moja duša, po Bohu živom.“ (Ž 42,2–3)

Pán s vami!

Otec Marek

02 / 222 000 63

WWW.ROKSMARIOU.SK

Náš kalendár potešil už viac ako 60 000 rodín!

ZVÁDZANIE K STRACHU V HODINE SMRTI

Ak je niekto v hodine smrti zvädzaný k nedôvere, k malomyselnosti alebo k zúfalstvu, je dobré, aby si spomenul na svoje zásluhy a tak si dodal nádeje i odvahy. Domnelé zásluhy však má pripočítať Bohu a jeho milosti a nie svojim silám. Nádej je totiž isté očakávanie budúcej blaženosti, ktorej sa dúfajúci z milosti Božej dočká pre svoje zásluhy.

Preto svätý Gregor píše v 22. knihe Mravouky: „*Kým žijeme, máme svoje dobré skutky vymazať z pamäti, aby sme nespýšneli, ale keď sa blíži smrť, máme si na ne často spomínať, aby nám dodávali dôveru a potláčali náš strach, ženúci nás do zúfalstva.*“

Dionýz Kartuzián – O posledných veciach človeka: Smrť, Boží súd, Peklo a Nebo

ČO JE SVÄTÁ OMŠA?

Sv. omša nie je teda nič iné ako vyplnenie toho božského príkazu, nič iné ako ustavičné opakovanie, obnovovanie a pokračovanie tej obety, ktorú Ježiš Kristus večer pred svojim trpkým umučením ustanovil a obetoval. Sv. omša je ustavičná obeta nového zákona, v ktorej sa Kristus Pán pod nekrvavým spôsobom obeťuje tak, ako sa kedysi obetoval na kríži krvavým spôsobom. Ona je skutočným obnovovaním poslednej večere i skutočným obnovovaním obety božského Vykupiteľa na kríži.

Veľmi by sa mýlil ten, kto by veril, že sv. omša je ako Zelený štvrtok a Veľký piatok obyčajnou pamiatkou na poslednú večeru a na obetu, ktorú Ježiš Kristus za nás na kríži priniesol: ona je nekonečne viac; je nielen pamätaním na to, čo predstavuje, ale v nej sa zas deje to, na čo upamätáva.

P. Heinrich Müller S. V. D. – Obeta omše svätej, čiže prameň všetkých milostí

PRIKÁZAL, ABY HO VŠETCI POČÚVALI...

A keďže Boh predpovedal, že dá učiteľa spravodlivosti ako svetlo národov, aby sa stal spásou siahajúcou až ku končínám zeme, preto v týchto posledných dňoch nám hovoril prostredníctvom svojho Syna a hlasom z neba z velebnej slávy prikázal, aby ho všetci počúvali a poslúchali.

Potom Syn ustanovil niektorých za apoštolov, niektorých za prorokov, iných potom za pastierov a učiteľov, ktorí majú zvestovať slovo života, aby sme neboli unášaní sem a tam ako maličká, zmietajúci sa každým závanom učenia, ale aby spočívajúc na pevnom základe viery sme boli v Duchu Svätom vstavaní do Božieho príbytku.

Tridentský katechizmus sv. Pia V.

ČO ROBÍ SMRŤ VEĽMI HROZNOU?

Nakoniec, a to práve robí smrť veľmi hroznou, sa údajne každému zomierajúcejmu zjavuje zlý duch v tej najohavnejšej podobe. Nemožno ani opísať, aký je strašný. V čítaní o najsvätejšej Panne Márii sa dozvedáme, že keď ešte bola na zemi, prosila svojho Syna, aby až bude umierať, žiadneho z nečistých duchov nevidela. Aj tí zomrelí, ktorí sa z milosti Božej vrátili do života, po svojom vzkriesení hovorili, koľkí a akí strašní diabli sa im pri odchode zo sveta a po ňom zjavili.

Z toho jasne vyplýva, ako je potrebné sa smrti báť, ako je potrebné o nej stále rozjímať a bez prestania sa na ňu pripravovať. Taktiež sa v čase mladosti a zdravia máme vyzbrojiť na dobrú smrť, aby sme dokázali odolať pokušeniam, ktoré sa pri smrti vyskytujú.

Dionýz Kartuzián – O posledných veciach človeka: Smrť, Boží súd, Peklo a Nebo

NEUSTÁLA OBETA BOHOČLOVEKA VO SV. OMŠI

V každej sv. omši obnovuje osobný Boh-človek to, čo učinil pri poslednej večeri a na kríži. Sv. omša je vskutku a v pravde nič iné ako skutočné obnovenie poslednej večere a obety Ježišovej na kríži. Čo sa pri poslednej večeri a na Golgote pred viac než osemnásť storočiami raz stalo, teraz sa stáva každý deň na celom svete v každej sv. omši.

Ježiš Kristus v nej prináša seba, svoje božstvo i človečenstvo so všetkými svojimi zásluhami na obetu svojmu nebeskému Otcovi, aby nám, ako to učí Tridentský koncil (Sed. 22. hl. 1 a 2), skrze ňu v hojnej miere privlastnil ovocie svojej obety na kríži.

P. Heinrich Müller S. V. D. – Obeta omše svätej, čiže prameň všetkých milostí

Svätý Charbel Zázrak z Libanonu!

Modlitba s relikviou
a brožúra
Objednať

02/222 000 63

(po-pia 8.30-16.00 hod.)

Fatimský Apoštolát

Posledný zápas diabla bude zápasom o rodinu. Priatelia, teraz ide o všetko. Panna Mária v cirkevne uznanom zjavení hovorila, že hriechy ľudí sú tak veľké, že nevládze držať rameno Jej Syna, ktoré je také mocné a ťažké, že ho už dlhšie nedokáže podopierať. Matka Božia nás opakovane v La Salette i vo Fatime prosila o pomoc pri obrátení hriešnikov. Ako to konkrétne urobiť? Cestou je aj Fatimský Apoštolát Nadácie Slovakia Christiana.

Pretože si uvedomujeme vznešenú povinnosť pracovať na tom, aby všetci ľudia spoznali a prijali poslanstvo spásy, je **hlavným cieľom nášho duchovného spoločenstva laikov** rozširovať odkaz Panny Márie Fatim-

skej vyplývajúci z posolstva o naliehavej nutnosti obrátenia, modlitby a pokánia. V tomto duchu pôsobíme, rozširujeme úctu k Pánu Bohu, svätým a Panne Márii, a to šírením svätenín a brožúrok a usporadúvaním podujatí na obranu tradičných kresťanských hodnôt na našom Slovensku. Nezabudnime na slová drahého svätca Pátra Pia, ktorý nás všetkých volal k zintenzívneniu modlitieb, k ostražitosti pred nástrahami a útokmi zla. A nezábudajme tiež na naliehavé prosby a odkazy našej Nebeskej Matky, ktorá nás vyzýva a pripomína nám, aká ťažká doba nastala, ale zároveň nám láskavo ponúka svoju ochranu a pomoc.

Viac o Fatimskom Apoštoláte sa dozviete
na našom YouTube kanáli **Fatima TV:**
<https://www.youtube.com/@fatimatv9954>

FATIMA TV

Vďaka milosti Matky Božej sa Nadácii Slovakia Christiana v uplynulom období podarilo:

– pravidelne vydávame dvojmesačník Spojenectvo s Máriou. Ján Pavol II. sa raz vyslovil, že obrátenie nie je jednorazový čin, ale znamená ustavične sa vychovávať a prehĺbovať svoj duchovný a rozumový život. Náš časopis slúži na duchovnú formáciu a napomáha obráteniu. Aj vďaka vám ho pravidelne šírimo do desiatok tisíc slovenských domácností;

– rozšírili sme vyše 20-tisíc škapuliarov, znak spásy priamo od Panny Márie, znamenie večného záväzku, spojený s prísľubom Matky Božej, ktorý ľuďom dala a praje si, aby ho nosievali. Počas zjavení sa v roku 1917 fatimským pastierikom zjavila ako Panna Mária držiaca v dlaniach škapuliar;

– znova sme uviedli knihu *To je Pán*, cítiac potrebu obnovy úcty prijímania Eucharistie do úst. Biskup Schneider v nej otvorene hovorí, že prijímanie na ruku je najväčšia, ba priama rana do srdca Cirkvi v súčasnosti, banalizácia Tela Kristovho, a tento najväčší poklad musí mať naopak to najväčšie zabezpečenie. Už Ján Pavol II. zdôrazňoval, že: „Eucharistia obsahu-

je celé cirkevné bohatstvo, samotného Krista a že je potrebné znova zapáliť úžas k nej.“;

– nechali sme vytlačiť bilbordy s citátom Sv. Otca o potratoch: „*Nie je správne najať vraha na vyriešenie problému*“. Vyslúžili sme si za to odsúdenie a útoky liberálov, že šírimo netoleranciu, avšak my vieme, že zlo a brutálne vraždenie nevinných obetí nie je možné tolerovať;

– v zmysle „odsúď hriech sodomie, ale miluj hriešnika“, sme nechali v dúhových farbách vytlačiť citát z Biblie „*Choď a viac nehreš!*“ a taktiež rozširujeme príručky *Pravda o potratoch*, kde vysvetľujeme beštiálnu pravdu, ako priam neludsky sa tieto vraždy nenarodených vykonávajú;

– rozšírili sme nádherné zobrazenia a brožúry plné modlitieb k sv. Michalovi Archanjelovi, mocnému ochrancovi pred diablovými útokmi i k patrónovi rodiny sv. Jozefovi, ktorý je vzorom kresťanských otcov, a to do tisícov slovenských rodín;

– rozširovali sme plagáty a kľúčanky s nápisom „Nehanbím sa za Ježiša“, pre túto kampaň sme získali podporu známych osobností a aj vďaka tomu výsledkom sčítania obyvateľov bolo, že viac než 3,5 milióna z nás sa prihlásilo ku kresťanstvu.

Fatimský Apoštolát

Vašou podporou a modlitbou sa spolu s nami tiež môžete podieľať na evanjelizačných aktivitách. Stačí sa zapojiť do Fatimského Apoštolátu na tel. č. 02/ 222 000 63.

Zapojením sa do Fatimského Apoštolátu sa odpovedaním na výzvu Panny Márie staráme o duše hriešnikov, ale v neposlednom rade sa máme starať aj o našu vlastnú spásu. Preto je za členov Fatimského Apoštolátu a ich blížnych každý mesiac odslúžená svätá omša a na osobitné kartičky, ktoré nám zasielajú v spätnej obálke, si môžu vypísať svoje konkrétne úmysly a prosby, ktoré Pánu Bohu

predkladajú Služobnice Ducha Svätého počas celonočných adorácií, konaných v ich kláštore každú druhú noc. Tieto sestry žijú v uzavretej klauzúre, čiže slúžia Bohu a svetu neustáloú modlitbou.

PODĀKOVANIA A PROSBY
Aká ste Fatimského Apoštolátu členkou, alebo členkou podkolektiva a prosby božie uvažujete do úmyslov svojich omší, ktoré sa odslúžia každý mesiac za všetkých členov Apoštolátu a ich najbližších.

SPROSTOR NA MANEŽU

Po zapojení sa do apoštolátu zasielame vždy po uplynutí istej doby sväteniny, aby upriamovali náš pohľad na nebeské hodnoty. Sama sa rada modlím pri posvätenej soche Panny Márie, ktorú zasielame spravidla po šiestich mesiacoch, alebo pri tejto podobizni Panny Márie, ktorú zasielame už po troch mesiacoch. Neskôr sú to rôzne ďalšie devocionálne, ako napríklad drevená podobizeň Panny Márie, triptych a rôzne iné...

Anna Kulanová

STAŇTE SA ČLENMI
FATIMSKÉHO APOŠTOLÁTU
UŽ TERAZ!

Volajte: **02/222 00 777**
(po-pia 8.30-16.00 hod.)

Pridajte sa do našej
duchovnej rodiny!

Liberálne celebrity, aj katolícke, sú proti návrhu zákona od „Kuffovcov“. Má stopnúť LGBT propagandu na školách

Blíži sa hlasovanie o návrhu novely školského zákona, ktorú ešte v septembri, čiže pred vypuknutím pandémie LGBT propagandy na Slovensku, predložili poslanci Štefan Kuffa a Filip Kuffa. Cieľom návrhu je oprávnená a legitímna požiadavka zákazu „*prezentácie a výučby sexuality propagujúcej homosexualitu, zmenu pohlavia alebo odchýlku od rodovej identity určenej pri narodení na školách a v školských zariadeniach, ako aj zákaz činnosti združení a realizácia prednášok a školení zameraných na podporu homosexuality, zmenu pohlavia alebo odchýlku od rodovej identity určenej pri narodení.*“

Reakcia liberálnej úderky v atmosfére vybičovanej mediálnej hystérie sa s blížiacim hlasovaním dala očakávať. Včera prišla slovenská liberálna smotánka s výzvou pre ministra školstva Jána Horeckého, aby odsúdil a zamietol túto novelu zákona.

Podľa autorov výzvy predkladané zákony, ktoré majú ochrániť deti pred propagáciou homosexuality „*stigmatizujú druhých, podporujú nenávisť*“ a dokonca už aj podľa autorov tieto zákony automaticky „*vedú ku strate nevinných životov*“, akoby tieto návrhy už niekoho zabili!

Pod týmto veľdielom sú podpísané notoricky známi exponenti ľavicového liberalizmu na Slovensku, ako napríklad: Pavol Čekan, preslávený počas pandemického cvičenia s obyvateľmi, Táňa Pauhofová, Ivan Mikloš, bývalý poradca ukrajinskej vlády a bývalý slovenský minister, Michal Hvorecký, Štefan Hríb, Anna Polcková, evanjelická farárka propagujúca LGBT, Daniel Pastirčák, husitský pastor, Jana

Cviková, známa feministka, Magda Vášáryová, bývalá kandidátka na prezidentku, Mária Patakyová, bývalá ombudsmanka a účastníčka LGBT Pride, ale aj kresťanská speváčka Katarína Koščová.

Zdroj: omediach.com

Mníška, ktorá vyhrala súťaž The Voice: Rehoľu už opustila, žíví sa ako čašníčka

Pamätáte si na celosvetovú senzáciu, keď rehoľníčka, sestra Cristina, vyhrala taliansku spevácku súťaž The Voice? Pár rokov po skončení súťaže rehoľu opustila a dnes žije v Španielsku, kde sa žíví ako čašníčka.

Sestra Cristina sa rozhodla vstúpiť k uršulínkam v roku 2009 a po dvoch rokoch zložila prvé sľuby. Keďže mala dar od Boha a vždy vedela krásne spievať, v roku 2013 sa – už ako rehoľníčka – prihlásila do súťaže Good News Festival v Ríme a vyhrala.

Neskôr senzačne vyhrala aj svetoznámu súťaž The Voice, kde účinkovala oblečená zásadne len v habite a v závoji. Po svojej výhre sestra Cristina vydala album, zahrála si v muzikáli Sister Act v jednom z rímskych divadiel a niekoľkokrát koncertovala aj vo Vatikáne.

Najnovšie správy z Talianska však hovoria o tom, že po 15 rokoch rehoľu opustila a ostáva v šoubiznise už pod svojím rodným menom Cristina Scuccia. Bývalá rehoľníčka hovorí, že rozhodnúť sa pre laický stav bola odvážna voľba. Ona sama vraj len nasledovala svoje srdce bez toho, aby riešila, čo povedia ľudia.

„*Skočila som do prázdna a bála som sa, či neskončím pod mostom. Dnes však žijem v Španielsku a žívím sa ako čašníčka,*“ hovorí bývalá mníška, ktorá sa nedávno objavila v talianskom televíznom zábavnom programe v čer-

venom nohavicovom kostýme, s rozpustenými vlasmi a piercingom v nose.

Zdroj: wantedinrome.com

Kardinál Hollerich: „Katolíci na celom svete volajú po diakonáte žien a zmenách prístupu k LGBT“

Synodálny valec je zdá sa rozbehnutý na plné obrátky, a zrejme sa neplánuje zastaviť. Tí, čo vkladali nádej do Vatikánu a očakávali zabrzdenie radikalizmu synodálneho procesu, dostali pred niekoľkými týždňami studenú sprchu v podobe návštev *ad limina* nemeckých, belgických a holandských biskupov v Ríme. Tieto najprogresívnejšie skupiny prelátov sa vrátili domov ako faktickí víťazi a ich odvaha nebola utlmená, ale naopak, ešte stúpila. Ako potvrdenie tohto trendu zazneli v utorok vyjadrenia kardinála Hollericha, ktoré predniesol počas návštevy na Teologickej fakulte univerzity v nemeckej Fulde. Čiže na mieste zaiste najvhodnejšom. Uviedol, že polovica katolíckej populácie vo svete si želá svätenie žien na diakonky. Odvolal sa pritom na Kontinentálny dokument synody o synodalite a dodal, že takéto hlasy sa ozývajú z celého sveta. Všetky príspevky navyše „uviedli, že ženy v Cirkvi musia byť viac vypočuté a že ich úloha v Cirkvi musí byť dôležitejšia.“

Zdroj: Katholisch.de, PCh24

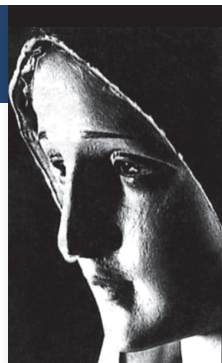
Švajčiarsky biskup sa zbavil exorcistov: „Nepotrebuje ich!“

Posledný exorcista v diecéze Chur na juhu Švajčiarska zomrel v roku 2020, avšak nový biskup diecézy Joseph Maria Bonnemain pre miestnu

televíziu oznámil, že žiadneho nového exorcistu nevymenuje, pretože ich „netreba“. Namiesto toho bude radšej hľadať „normálne riešenia“ väčšiny problémov, ktoré ľudia majú. Bonnemain sa tiež vyjadril, že „nikdy nebol konfrontovaný s osobou“, ktorá by potrebovala skutočný exorcizmus, čo je jeden z dôvodov, prečo exorcistov odmieta. Pre televíziu SRF ďalej uviedol: „Pri mnohých záležitostiach nemusíme hľadať nadprirodzené príčiny, skôr sme všetci ľudia, ktorí majú v sebe silné a slabé stránky, ktorí sú konfrontovaní s ťažkými rodinnými, sociálnymi a profesionálnymi situáciami. Na tie existujú normálne riešenia – medicínske, psychologické, psychoterapeutické..., človek nemusí vyhľadávať kadejaké skryté príčiny.“ A pokračoval: „Vo väčšine prípadov ľudia jednoducho trpia duševným alebo psychickým stresom. Potrebujú podporu, modlitby, požehnanie alebo iné vhodné služby – ale nie nevyhnutne veľký exorcizmus.“ Biskupove slová sú o to prekvapivejšie, že do Churu chodievali kvôli exorcizmu katolíci prakticky zo všetkých nemecky hovoriacich častí Európy, keďže práve tam bola silná skupina kňazov – exorcistov, ktorých bol inde v Nemecku, Švajčiarsku či Rakúsku skrátka nedostatok.

Zdroj: Life Site News, swissinfo.ch, Catholic News Agency

Prosíme o modlitbu „Otče náš“ a „Zdravas, Mária...“ na úmysel odčinenia za každý pohoršujúci a urážlivý čin voči Pánovi Ježišovi a jeho Matke a tiež za prenasledovaných kresťanov.

SVÄTÝ JUR

PRI BRATISLAVE: *Kaplnka Nanebovzatia Panny Márie*

V okolí Bratislavy sa nachádza viacero pútnických miest, odrážajúcich vrúcnu barokovú zbožnosť, ktorá do horného Uhorska prišla s obnovením katolíckej viery začiatkom 17. storočia. V barokovom štýle našla stredná Európa počas troch storočí tak ucelený výraz pre svoj náboženský aj sekulárny život, že popri gotike (ktorú však v našom regióne veľmi zničili mongolské, husitské a turecké nájazdy) určil celkový ráz krajiny a tak pôsobí na naše city dodnes veľmi dôverným dojmom.

Jedným z miest, ktoré symbolizujú túto spätosť je aj pútnická Kaplnka Nanebovzatia Panny Márie, ktorá sa nachádza na ceste zo Svätého Jura pri Bratislave do bratislavskej Rače. Pôvodne gotickú stavbu dal postaviť v roku 1459 Ján Bastein a jeho manželka. Už vtedy sú doložené púte k tomuto miestu – na počesť sv. Imricha, a preto je možné, že tam stávala pôvodne ešte staršia stavba.

Počas protestantskej revolúcie kaplnka spustla a miestni ju odvtedy volali „Pustý kostolík“. Protestantská spúšť dosiahla také rozmery, že koncom 16. storočia vo Sv. Jure zanikla katolícka farnosť a bola obnovená až v roku 1628. V roku 1685 sa usadili vo Sv. Jure piaristi a púte obnovili. Po prvej púti, ktorá sa konala ešte ku schátranej stavbe, začali s jej prestavbou.

V roku 1715 sa pri kaplnke usadil pustovník, bývalý vojak Henrich Kilhausen,

ktorý sa o kaplnku staral. Zomrel v roku 1719. V časoch osvietenského jozefinizmu však pustovne aj kaplnku zrušili a istý čas slúžila armáde ako sklad pušného prachu. K jej opätovnému otvoreniu došlo až v roku 1807, vďaka daru 400 zlatých od neznámej vdovy.

Pôvodne gotická stavba prešla barokovou úpravou, vďaka ktorej pribudol v okolí kaplnky stĺp s Pannou Máriou zo 17. storočia a tiež dve pustovne. Neďaleko

kaplnky sa nachádza aj kalvária. V kaplnke môže návštevník vidieť veľmi pekný oltár Nanebovzatia Panny Márie. V pozadí kaplnky dominuje scenéria vinohradníckeho kraja Malých Karpát. Objekt má štatút Národnej kultúrnej pamiatky.

Tradičia miestnych pútí vznikla začiatkom 18. storočia, keď v rokoch

1711 až 1712 zúrila na západnom Slovensku mor. Vtedy sa tri susediace obce: Svätý Jur, Rača a Vajnory dohodli a prijali „večítý sľub“, že každoročne na sviatok Nanebovzatia Panny Márie poputujú ich obyvatelia ku kaplnke, z vďačnosti k Panne Márii za záchranu pred morom. Dnešná Rača, predtým tiež zvaná Račišdorf, bola na príhovor Matky Božej natoľko uchránená od nákazy, že len v dvoch domoch sa počas moru vyskytla choroba.

Odvtedy vďační dedičania z troch obcí, každý rok 15. augusta konajú púte k „Pustému kostolíku“.

wikimedia.org/Horakvlado

Branislav Michalka